Antoni Słonimski urodził się 15 listopada 1895 roku w Warszawie, w zasymilowanej rodzinie żydowskiej. Jego dziad i pradziad, matematycy, współtworzyli haskalę, ojciec, Stanisław, był znanym warszawskim lekarzem społecznikiem.

Słonimski studiował rysunek i malarstwo w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych (do 1917). Współpracował z tygodnikiem satyrycznym "Sowizdrzał" (1913-1919), początkowo jako rysownik i autor podpisów pod karykaturami, potem – felietonista i recenzent. Publikował również na łamach "Kuriera Polskiego" (1920-1923) oraz miesięcznika "Pro arte et studio" (a następnie "Pro arte"; 1917-1919).

Debiutował "Wierszem o poecie" ("Złoty Róg", 1913), jednak za właściwy początek drogi poetyckiej uważał trzy sonety – "Leonardo", "Botticelli", "Michał Anioł" – opublikowane w "Kurierze Warszawskim" w 1918 r. W tym samym roku wydał swój pierwszy tom "Sonety". Wraz ze zbiorem "Harmonia" (1919) zalicza się on do nurtu parnasistowskiego, w którym wiersze o kunsztownej budowie podejmują temat sztuki i artysty.

Równocześnie Słonimski tworzył lirykę ekspresjonistyczną, w której poruszał aktualne problemy i rozważał rolę poety w niepodległym kraju. Twierdził, że poeta powinien aktywnie działać słowem, zmuszać społeczeństwo do wspólnej pracy i twórczego wysiłku, prowadzić ku postępowi, przede wszystkim intelektualnemu.

20 listopada 1918 r. Słonimski zainaugurował, wraz z Lechoniem i Tuwimem, działalność kabaretu literackiego "Pod Picadorem". Artyści – zgodnie z programem "wyjścia poezji na ulicę" – czytali w kawiarni swoje wiersze, których za opłatą mógł posłuchać każdy zainteresowany. Picadorczycy, do których dołączyli Iwaszkiewicz i Wierzyński, stworzyli grupę poetycką Skamander, skupioną wokół miesięcznika o tym samym tytule.

Poeci byli popularnymi postaciami przedwojennej Warszawy. Słonimski obracał się w kołach literackich i politycznych, prowadził życie kawiarniane, "przyjmował" przy stolikach m.in. w "Małej Ziemiańskiej". Oprócz liryki uprawiał – cenioną przez czytelników – satyrę. Od 1920 r. regularnie współpracował z kabaretami. Publikował w tygodniku satyrycznym "Cyrulik Warszawski" (1926–1934), był współtwórcą szopek politycznych Skamandra i Cyrulika. W latach 1920–1925 przygotowywał wraz z Tuwimem primaaprilisowe dodatki do "Kuriera Polskiego".

Skamandryci stali się filarem "Wiadomości Literackich", najważniejszego pisma kulturalnego dwudziestolecia, wydawanego w latach 1920–1928 i 1935–1939 pod redakcją Mieczysława Grydzewskiego. Słonimski rozpoczął stałą współpracę z tygodnikiem w 1924 r. Publikował w nim reportaże, recenzje teatralne, żartobliwe omówienia grafomańskich tomików ("Książki najgorsze"). Przede wszystkim jednak był autorem stałego felietonu "Kronika tygodniowa" (od 1927).

W felietonach Słonimski komentował wydarzenia kulturalne i polityczne. Był liberałem, racjonalistą i sceptykiem, bronił wartości humanistycznych i postulował pacyfizm. W latach trzydziestych jego felietony dotyczyły w dużej mierze faszyzmu, który uważał za największe zagrożenie dla Europy. Słonimski stał się wówczas obiektem ataków ugrupowań nacjonalistycznych, wytykających mu żydowskie pochodzenie. Kiedy w 1938 r. opublikował wiersz "Dwie ojczyzny", głoszący patriotyzm "jagielloński", otwarty na różnorodne postawy, narodowości i wyznania, został publicznie spoliczkowany przez prawicowego pisarza Zygmunta Ipohorskiego.

W latach trzydziestych Słonimski wydał tylko jeden tom wierszy, "Okno bez krat" (1935). Widać w nim załamanie racjonalistycznych przekonań twórcy, silna jest melancholia, istotna – tematyka przemijania. W tym czasie powstały liryki osobiste, skierowane do Janiny Konarskiej-Słonimskiej (1900–1975), znanej plastyczki, którą poeta poślubił w 1934 roku.

Po wybuchu II wojny światowej Słonimscy przedostali się do Rumunii, a stamtąd do Paryża. W wydawanych przez Grydzewskiego emigracyjnych "Wiadomościach Polskich" ukazał się najbardziej znany wiersz Słonimskiego "Alarm" (1940, nr 1). Dotarł on do kraju drogą radiową, a wydrukowany w konspiracyjnym piśmie "Polska Żyje", stał się symbolem walczącej Warszawy.

W 1940 r., po upadku Francji, Słonimski wraz z żoną przeniósł się do Londynu. Należał do środowiska skupionego wokół Władysława Sikorskiego, które postulowało sojusz Polski z ZSRR. W latach 1942–1946 wydawał – wraz z Ksawerym Pruszyńskim i Karolem Estreicherem – lewicujący miesięcznik "Nowa Polska", konkurencyjny wobec "Wiadomości". Aktywnie uczestniczył w życiu artystycznym, był wiceprezesem polskiej sekcji Pen Clubu. Z jego ramienia Słonimski występował do władz ZSRR o uwolnienie z łagrów polskich pisarzy i apelował do aliantów o pomoc dla powstańczej Warszawy.

Po zakończeniu wojny Słonimscy pozostali w Anglii. Słonimski otrzymał posadę kierownika międzynarodowej sekcji literatury i teatru UNESCO (1946–1948). W 1948 r. odwiedził Polskę jako uczestnik Światowego Kongresu Intelektualistów w Obronie Pokoju we Wrocławiu. W latach 1948–1951 sprawował funkcję dyrektora Instytutu Kultury Polskiej w Londynie. W 1951 r. wraz z żoną wrócił do Warszawy, gdzie zamieszkał przy Alei Róż. Z tego czasu pochodzi paszkwil "Odprawa" (1953), który piętnuje podjętą przez Miłosza decyzję o niewracaniu do kraju. W 1955 Słonimski podpisał "Apel 48", wzywający do powrotu polskich emigrantów.

W 1956 r. poeta został wybrany prezesem Związku Literatów Polskich. Objęcie funkcji zbiegło się ze zmianami politycznymi w Polsce. Słonimski wykorzystywał swoją pozycję do walki o prawa materialne twórców i bronił wolności słowa. Wielokrotnie ratował przed więzieniem niepokornych wobec władzy pisarzy. Choć prezesurę sprawował jedynie do 1959 roku, jego postawa sprawiła, że był uważany za jeden z największych autorytetów moralnych.

Słonimski był ostrym i wpływowym komentatorem rzeczywistości, a jego opinie, wygłaszane przy stolikach m.in. kawiarni PIW-u na Foksal albo w "Czytelniku" na Wiejskiej (w PRL-u poeta kontynuował przedwojenny styl życia) obiegały całą Warszawę. Zaprzyjaźniony z młodymi opozycjonistami, przede wszystkim Janem Józefem Lipskim i Adamem Michnikiem (od 1969 sekretarzem Słonimskiego), popierał ich działania i sygnował na ich prośbę szereg petycji. Zredagował, podpisał i zaniósł do premiera Cyrankiewicza m.in. "List 34" (1964), głośny protest środowisk intelektualnych przeciw. W latach powojennych Słonimski publikował m.in. w tygodniku "Świat", "Szpilkach" i "Polityce". W 1968 r. stał się jedną z ofiar wystąpień przeciw Żydom. Przypominano jego przedwojenne "antypolskie" artykuły, uniemożliwiono publikację w dziennikach i objęto go tzw. zapisem (zakaz wymieniania nazwiska w środkach masowego przekazu). Słonimski – liberał i racjonalista – znalazł nieoczekiwanie przystań w społeczno-katolickim "Tygodniku Powszechnym", gdzie w latach 1971–1976 publikował felietony.

Antoni Słonimski zmarł 4 lipca 1976 roku w wyniku obrażeń odniesionych w wypadku samochodowym. Został pochowany obok żony na cmentarzu w Laskach pod Warszawą.

Źródło: Nota biograficzna autorstwa Małgorzaty Olszewskiej pobrana ze strony Culture.pl